

Je bekeren is *een* van de kernwoorden van de bijbel.

In dat boek hoor je vaak de oproep aan mensen, om zich te bekeren van dwaalwegen, van verkeerde manieren van denken, doen en geloven.

Bij *bekering* dacht ik vaak aan geloofsverhalen op de televisie, waar mensen vertelden hoe geloof hun leven totaal had veranderd.

Bij *bekering* dacht ik aan heidenen die het licht gezien hadden.

Als ik het Bijbelgedeelte van vandaag goed begrijp, gaat ook dat over *bekering*.

Maar hier is het geen heiden die zich bekeert. Ons verhaal vertelt van Jezus die zich laat bekeren door een buitenlandse vrouw. Hij laat zich veranderen door het vasthoudende geloof van een Libanese.

Het verhaal van vandaag is een kantelpunt in het evangelie en ook een kantelpunt in het leven van Jezus. Het laat zien hoe Jezus bekeerd wordt, bekeerd van een geloof dat zegt: *eigen volk eerst*, naar geloof dat zegt: *alle mensen tellen mee*.

En die Libanese vrouw speelt in die *bekering* een doorslaggevende rol.

Jezus is met zijn leerlingen de grens over gegaan. Daar komt een vrouw haar huis uit.

Kyrie eleison, Heer, ontferm u, roept ze.

De vrouw roept voor haar zieke kind.

Haar dochter heeft het zwaar. Zij is in de greep van kwade krachten, zegt het verhaal.

De vrouw zal ook voor zichzelf geroepen hebben om wat onhanteerbaar voor haar is.

Hoe zwaar kan het voor je zijn en hoe machteloos kun je je voelen als je kind je zo confronteert met wat je niet in de hand hebt.

Kyrie eleison: roept ze.

We zeggen het die vrouw elke week in de kerk na.

Elke dienst begint met die woorden, met dat roepen.

Soms komt dat voort uit wat je zelf ervaart.

Maar het klinkt hier ook *plaatsvervangend* voor anderen.

Je geeft stem aan zichtbare en onzichtbare nood, aan het hoorbare en onhoorbare klagen, zolang er nog iemand is die het hier op aarde moeilijk heeft.

Kyrie eleison, roept de vrouw.

En Jezus?

Die zegt niets, geen woord komt uit zijn mond.

Leerlingen zeggen wel wat: *stuur haar weg, die daar, die achter ons aan schreeuwt.*

Je vraagt je af, wat is dit voor houding?

Is dit botheid? Komt het voort uit nationalistisch denken?

Dat lijkt er op, als je hoort wat Jezus hierna zegt.

Ik ben alleen maar gezonden voor verloren schapen van Israël, zegt hij eerst.

En daarna: Het is niet goed om brood dat voor de kinderen bestemd is aan honden te geven.

Met die kinderen worden Israëlieten bedoeld.

Maar alle niet-Israëlieten, zijn dat honden?

Het past misschien in die tijd, waar racistische en nationalistische taal schering en inslag is. Wat dat betreft is er niets nieuws onder de zon, als je leest wat soms op facebook, twitter of de televisie uitgekraamd wordt.

Maar moet Jezus meedoen met deze taal, met deze houding?

Uitleggers hebben geprobeerd Jezus' woorden te vergoelijken.

Hij lokt een discussie uit, zei iemand. En een ander: er staat niet honden, maar hondjes, een liefkozend woord voor aardige huisgenoten.

Ik vind het vergezocht en onzin, wat die uitleggers zeggen. Deze houding, deze woorden sporen toch niet met Jezus, niet met zijn roeping, en niet met zijn bestemming.

De vrouw laat zich niet uit het veld slaan door het zwijgen van Jezus.

En ook niet door de negatieve en kwetsende woorden die ze hoort.

Ze laat zich niet uit het veld slaan door denken of geloof dat ook hier weer tegen een ander zegt: je hoort er niet bij, want je bent van een ander geloof, een ander ras, een ander land. Voor deze vrouw telt alleen maar beweging.

Zo toont zij wat geloven is: *bewogenheid. Vasthoudende bewogenheid.*

Ze blijft roepen: ontferm u, help ons. Vasthoudend bewogen buigt ze de racistische taal om. Ze antwoordt: *Het brood is er niet alleen voor de kinderen, maar ook voor de honden, die de kruimels onder de tafel opeten.*

Zo geeft ze Jezus zijn woorden terug.

Brood is geloof. Brood is *iets van God* voor jou.

De een lijkt veel brood te hebben. Die vrouw heeft het over kruimelgeloof. Maar het lijkt haar niets uit te maken. Ze komt voor haar kind op, volhardend, roepend, bewogen.

Daardoor laat Jezus zich raken. Daardoor laat Jezus zich bekeren.

Hij prijst de vrouw. Haar kruimelgeloof noemt hij *groot geloof*.

Echt geloof, dat laat zij zien.

Aan Jezus.

En aan ons.

Geloven is niet: alles geloven wat los en vast zit, geloven is niet binnen de paadjes van een godsdienst blijven. Het is niet: allerlei dogma's kunnen beamen.

Geloven is beweging. Het is roepen naar de hemel om ontferming.

Het is opkomen voor een mens die op je pad komt, of dat nou je kind of niet je kind is.

Of dat nu een Jood, moslim, atheïst of christen is.

Het geloof dat deze vrouw toont is grensoverschrijdend.

En precies *dat* zal het wezenlijke van Jezus zijn: het grens overschrijdende.

Hij is en blijft Jood. Hij verloochent zijn achtergrond niet.

Hij laat zien dat God niet alleen een God voor een volk is, maar voor alle volken.

Voor alle mensen, wie wij ook zijn, wat wij ook denken of geloven.

Bekeerd door die Libanese vrouw laat Jezus zien wie of wat God in wezen is.

De Bijbel spreekt van A tot Z over een God die niet in ivoren toren zit, geen onbewogen waarnemer, geen God voor wie alles vastligt en wiens wil een ijzeren wet is, geen God van een godsdienst alleen.

De Bijbel spreekt van kaft tot kaft over een God, die grenzen overschrijdt, die zich laat raken, zich laat bekeren, zich laat veranderen, omdat hij betrokken, trouw en bewogen is om elk mens, om jou en mij.

Tenslotte: het verhaal eindigt met de genezing van het kind.

Zo'n afloop kan pijnlijk voor je zijn.

Wij weten allemaal dat mensen vaak niet genezen.

Ook kinderen soms niet.

Ik denk dat het kind staat voor toekomst, voor onze toekomst, voor die van jou en mij.

Het zegt tegen ons allen: Er zal toekomst zijn waarin je verder geholpen zult worden, waarin wonden van het leven langzamerhand helen. Er zal toekomst zijn van leven.

Leer van die stoere Libanese vrouw, van haar volhardende beweging.

Roep zoals zij.

Laat je bekeren tot vertrouwen op een God die zich laat raken. Die zich tot over alle grenzen laat bekeren om jou en mij, om ieder mens met zijn ontferming te kunnen bereiken.

Waag de sprong om daarop te vertrouwen.

Amen